

SANT CRIST D'IGUALADA
Dimarts de l'octava de Pasqua

Homilia pronunciada a la basílica de Santa Maria d'Igualada, el dia 2 d'abril del 2013

Sr. Arxiprest i rector d'aquesta Parròquia de Santa Maria, Sr. Vicari,
Srs. Rectors de les parròquies i quasi-parròquies de la ciutat,
Germans preveres i diaques,
Religiosos i religioses,
Sr. Alcalde i Regidors,
Priors del Sant Crist,
Germans i germanes, tots, fills estimats de Déu:

Quin goig de celebrar la Pasqua! Quin goig de celebrar la Pasqua igualadina! Quin goig de poder contemplar la imatge del Sant Crist d'Igualada en el dia de la seva festa! És aquest el sentiment de joia profunda que omple el nostre cor en aquest dia, dimarts de l'octava de Pasqua, en celebrar la festa del Sant Crist d'Igualada en agraïment pel prodigi de la seva «suor de sang i d'aigua», d'aquell memorable dia, 20 d'abril, Divendres sant, del 1590. L'agraïment i admiració, que es va produir en aquell Divendres Sant, roman entre els fills d'Igualada. I, any rere any, tota la ciutat és fidel a la cita d'adorar amb cor agraït el Sant Crist, el tresor més preuat dels igualadins. «Adorem, oh Redemptor, vostra imatge d'Igualada.»

Com cada any, estimats germans, us he de dir que el meu cor de pastor, en nom de Crist, d'aquesta ciutat s'omple d'alegria profunda en veure la vostra presència, en gran nombre, fidel i amorosa envers el Sant Crist. La vostra presència expressa que l'amor al Sant Crist és viu en els vostres cors i és viu en el cor de la ciutat d'Igualada. Però també com a pastor vostre us haig de dir que heu de créixer més i més en l'amor al Sant Crist; ja ho feu, però ens cal a tots créixer en amor, perquè sempre l'amor nostre serà poc enfront de l'amor que el Sant Crist té per nosaltres. *Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando.* (Jn 13,13-14), va dir Jesús als seus deixebles i ens diu a nosaltres en aquest dia. Ell ens convida a créixer en l'amor a ell i a testimoniar-lo, amb la paraula i les obres, als nostres germans amb els quals convivim.

Estem en l'Any de la Fe, que va convocar el papa Benet XVI amb l'objectiu de renovar la nostra fe, d'enfortir la nostra fe, de redescobrir-nos com a creients, d'esforçar-nos per tal que la fe sigui viscuda per nosaltres amb totes les seves conseqüències. I per això és molt adient i oportú que donem aquest any una mirada de fe profunda al Sant Crist.

Què significa donar una mirada de fe al Sant Crist? ¿És possible una altra mirada, que no sigui la de la fe? Les mirades al Sant Crist poden ser tantes com persones som aquí, perquè la mirada és sempre personal. Encara més, el mateix Crist ens fa també a tots i cada un de nosaltres una mirada personal, pròpia, per a cada un de nosaltres. Perquè ell sap, àdhuc millor que nosaltres mateixos, quines són les veritables necessitats que tenim en el més pregon del nostre cor. També les mirades al Sant Crist poden ser no del tot mirades de fe, sinó que poden ser mirades principalment culturals, tradicionals, interessades... i àdhuc no poden ser ni mirades autèntiques, sinó d'aquelles superficials, fugisseres, de les que amaguen quelcom o tenen por de mirar per tal de no ser mirats.

Avui, doncs, en aquest Any de la Fe, us convido a tots, i em convido a mi mateix, a donar una mirada especial de fe al nostre Sant Crist d'Igualada. Aquella mirada de fe que hem tingut tantes vegades, que han tingut generacions i generacions

d'igualadins i igualadines, en els més de quatre-cents anys d'història comuna entre el Sant Crist i la ciutat d'Igualada; però també sabem que la mirada és sempre nova, quan neix del cor ple de fe.

En la primera lectura hem escoltat el que deia sant Pere als jueus el dia de la Pentecosta, quan l'Església inicia el seu camí enmig del món per anunciar i fer present el Crist: *Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies ... Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant...* Per a sant Pere és clar el lligam que hi ha entre Jesús crucificat i la seva senyoria. El crucificat és el Senyor, és el Messies esperat pel poble d'Israel, en qui es compleixen totes les promeses fetes per Déu i totes les Escriptures en què Déu es comprometia a estimar i salvar, no sols al Poble d'Israel, sinó a tots els pobles de la terra. El reconeixement de Jesús, el Senyor, demana la conversió de vida, renéixer de nou pel baptisme.

La mirada de fe al Sant Crist és la que ens fa descobrir la gran realitat de l'Amor de Déu, fonament i esperança de tot, en Jesús crucificat. El qui mor crucificat i amb el cor traspassat, d'on va brollar sang i aigua en ser perforat per la llança del soldat, és el Fill de Déu, que mor en la creu per la salvació de tota la humanitat. I quan escoltem aquesta afirmació podem quedar insensibles. L'hem sentida tantes vegades, que aquesta afirmació, que conté en si una realitat aparentment contradictòria – el qui mor, amb una mort ignominiosa és el Fill de Déu i aquest crucificat és el Senyor – pot ser que no ens digui res o ens digui ben poca cosa. Però la mirada de fe és la que ens ha d'ajudar a entrar en el cor d'aquesta afirmació i ha de fer néixer en nosaltres una admiració, que ens porti després al diàleg propi de la fe, el que l'Escriptura anomena «obediència de la fe» (cf. Rm 1,5; 16,26).

La mirada de fe al Sant Crist és la que veu més enllà de la sola imatge i veu més enllà dels simples conceptes, per a portar-nos a la trobada amb una persona, Jesús, el Fill de Déu, que mor en la creu per nosaltres i ressuscita el tercer dia, segons les Escriptures. Vet aquí la fe cristiana. Ho hem dit manta vegades, però ho recordem: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (Benet XVI, *Deus caritas est*, 1). El cristià és el qui s'ha trobat amb Jesús, aquell que és molt més que una imatge que hem rebut del passat, el qui és molt més que un personatge del passat en qui és fonamenta una visió del món, una ètica molt bona, un projecte humà de grans dimensions, una religió amb unes normes i una estètica... Sí, Crist, el Fill de Déu, mort i ressuscitat, és el qui viu aquí i ara, el qui se'ns dóna contínuament, com una font que raja sense parar. Crist és el qui continua, aquí i ara, fent brollar del seu cor la sang i l'aigua, perquè el seu amor no cessa de donar-se en els signes senzills de l'Eucaristia i del baptisme. Crist és viu i se'ns dóna en amor, però també és el qui deleja, desitja ardentment, el nostre amor. I per això no cessa de donar-nos senyals del seu amor en el dia a dia; senyals que podem i devem descobrir si mirem, si obrim els ulls. Crist és viu i per això és capaç d'enamorar el cor de les persones que el descobreixen i el volen estimar del tot, fins al punt de donar la vida per ell. La mirada de fe al Sant Crist ens el fa descobrir vivent i amorós; donant-se per nosaltres, aquí i ara, perquè en ell tinguem vida, i vida eterna.

Vet aquí la mirada de fe que som convidats a donar una vegada més en aquesta festa del Sant Crist. Una mirada que xoca amb la mentalitat que domina en el nostre món, en què sembla que negar Déu i la possibilitat de conèixer-lo sigui el que s'ha de portar i s'ha de dir. Nosaltres obrint els ulls del cor i amb la llum de l'Esperit Sant, sabem que la plenitud del misteri de Déu es manifesta en la petitesa d'un

crucificat amb el cor obert, rajant sang i aigua. Diu un autor: «El cor de Déu se'ns ha obert en Crist.» I aquesta és la nostra fe: obrir els ulls del cor a la màxima expressió de Déu en Crist mort en la creu. Ell és la Paraula única i definitiva que Déu ha donat als homes. El Crist, Fill de Déu fet home, és la Paraula única, perfecta i indispensable del Pare. No hi ha cap altra paraula definitiva i tota paraula humana tindrà el sentit vertader si es deixa il·luminar per Crist. Per a nosaltres, des de Crist i en Crist, Déu no és una hipòtesi llunyana, no és un desconegut que s'ha retirat després de la creació; Déu s'ha manifestat plenament en Jesús. En el rostre humà de Jesucrist veiem el rostre de Déu. En les seves paraules escoltem el mateix Déu que ens parla. I a la Paraula el que s'espera és la resposta de la paraula del qui escolta. I aquesta és la fe cristiana. La fe cristiana és un diàleg entre Déu, en Crist, i la persona humana. No és un mer sentiment fugisser i canviant en el cor de l'home, d'acord amb el que ha vist o sentit, el que és moda o cal posar-se; sinó que la fe cristiana, significa donar la resposta de l'acceptació de l'amor de Déu que se'ns manifesta i se'ns dóna del tot, i de franc, en Jesús, el Fill de Déu, mort i ressuscitat. Quan diem: «Hi crec.» Diem molt més que un mer assentiment intel·lectual, expremem la nostra confiança que implica tot el nostre ésser, ànima i cos, raó i cor, sentiments i voluntat. Creure significa deixar de confiar en mi mateix i posar tota la meua confiança en Déu. Creure significa reconèixer la meua feblesa, el meu ser inestable, i edificar la meua vida sobre la roca ferma, que és Déu, amor vertader, veritat immutable.

A l'evangeli hem escoltat com Jesús ressuscitat va pronunciar el nom de Maria i com ella el va reconèixer. Aquesta fou l'experiència del ressuscitat per part d'aquella dona, la qual respon amb el reconeixement de Jesús, dient-li: Mestre. De manera semblant també ha de ser per a nosaltres la mirada de fe envers Jesús avui en la festa del sant Crist. Crist és present en aquesta eucaristia que estem celebrant, donant-se per tots i cada un de nosaltres, i nosaltres el reconeixem com el nostre mestre i el nostre Senyor. Ell se'ns dóna a cada un de nosaltres, si l'acollim amb fe, i crea entre nosaltres la nova humanitat, fruit de la seva mort i resurrecció, el seu Cos.

La fe en Crist no ens separa dels germans i del món; sinó, tot al contrari, la fe en Crist ens porta al cor del germà i al cor del món. La fe en Crist, la fe del qui es deixa convertir, transformar per Crist, és capaç de generar un tipus humà creïble, en tensió incansable vers el bé de les persones concretes i el bé del món sencer. Per al qui creu de veritat en Crist, res del que és veritablement humà no li és aliè. La fe en Crist obre el cor a les necessitats de l'altre, especialment dels més petits, més febles i més pobres, perquè ens fa sentir en el cor aquelles seves paraules: *Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu* (Mt 25.40).

Que sigui avui i sempre veritat en nosaltres el que cantem al final dels goigs a llaor del Sant Crist: «Amb més fe cada vegada/ i amb accent de nou fervor: /Adorem, oh Redemptor,/ vostra imatge d'Igualada.» Així sigui. Amén. Amén.